

<Amoré>
Coaching naar
herstel.

<PTSS nader
bekeken>

<Getty Lenaerts>

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Getty Lenaerts
ISBN:
© <Getty Lenaerts>

++Amoré ++

11 september 2020, vandaag vertrekt Amoré met een aantal windhonden in een busje voor de lange reis van Spanje naar België en Nederland op weg naar een nieuw leven. Helemaal ongekend.

Wat staat er allemaal te gebeuren voor deze angstige honden?

Jouw leven totaal overhoop, weer een portie stress te verwerken, je kan het allemaal niet begrijpen. Nog

eenmaal lieve Amoré, samen met je vriendjes, allemaal op weg naar mensen die jullie met liefde willen opvangen. Morgen heb je rust, krijg je alle tijd om te wennen, te leren vertrouwen en heb je iemand waar je bij mag schuilen, als het je even allemaal te veel wordt.

Morgen ben je THUIS!

Ondertussen vertrek ik met vriendin richting Nederland, waar er enkele van de honden zou toekomen om door hun nieuwe baasjes opgehaald te worden.

Heel spannend, precies negen maanden na het overlijden van Buddy, een nieuwe huisgenoot gaan halen. We hadden een overnachting geboekt om zeker uitgerust aan de terugreis te beginnen. De tijd leek stil te staan op de dag van aankomst, ik keek uit naar zijn komst, had alles in gereedheid gebracht om hem liefdevol te ontvangen.

Het verlossende berichtje kwam eindelijk, ze zijn er bijna, nog een half uurtje. We parkeerden de auto zodanig dat we hen zagen aankomen.

Ja, even later een wit busje en daar zat hij, met grote ogen naar buiten te kijken. Mijn hart smolt haast van verlangen om hem mee te nemen.

We moesten allemaal op een afstand blijven, de honden werden een voor een uit de auto genomen om hun veiligheidstuigje om te doen, pas dan mochten we ieder onze hond gaan halen.

Toen ze Amoré uit het busje lieten komen, hoorde ik ze zeggen: 'zo bang dat die is en zo groot!'

De twee dames werden mee de struiken ingetrokken, van angst wilde hij al vluchten.

Arme jongen van mij, wat moet die al allemaal hebben doorgemaakt.

Met veel geduld werd hij dan het harnasje aangedaan en werd zijn naam gezegd, voor het baasje van Amoré....
Ik moest wat opletten dat ik rustig en langzaam stapte, ik nam de dubbele leiband aan en stapte rustig met hem de grote tuin in. Hij was heel bang en soms bleef hij staan en wilde niet meer verder.

Toen we naar huis wilden, wou hij niet mee, hij werd dan opgepakt en in de auto gezet. Wat een ervaring, wat een prachtige hond, maar een gebroken zieltje van alles wat hij reeds had meegemaakt.

Ik besepte dat het geen makkelijke opdracht zou zijn om zijn vertrouwen te winnen. Met de mensen die regelmatig kwamen, had ik reeds afgesproken om mij twee weken

met rust te laten, zodat Amo kon wennen en ik alleen met hem kon zijn.

Een nieuw avontuur begon...

15 september 2020

Deze ochtend heel vroeg gaan wandelen, hij was bang van 2 honden achter een omheining, verstijfde en wou niet verder. Hij leek helemaal te bevriezen, zijn ogen wijd opengesperd, elke vezel van zijn lichaam gespannen. Ik ging heel rustig naast hem staan en sprak hem zachtjes toe, terwijl ik hem heel voorzichtig aaide. Na een poosje was hij weer rustig en ontspannen.

Het doet mij sterk vermoeden dat hij aangevallen is door honden, dat zou dan kunnen verklaren de kleine wondjes die hij heeft.

Hij begon nu echt te snuffelen, dat was hij blijkbaar niet gewend.

De gentleman ging gisteravond in zijn bedje liggen en nu ook weer. Heel lief van hem en veiliger ook, hij wroet heel veel en ligt dan met zijn poep op het randje...

20 september 2020

Vandaag is mijn lieve Amo reeds een week bij mij. "Thuis" en heeft hij zijn "plekje" gevonden.

Zoals steeds is het opnieuw wennen en aanpassen voor hond, maar ook voor baasje. Amo had, zoals de meeste soortgenootjes een rugzak(je) bij zich.

Dat leg je niet zomaar even aan de kant... Hij moest alles aanvaarden en doorstaan, wat mensen hem meegaven in zijn jonge leventje. Hij kende niets anders, leven met pijn, angst en ontbering.

Nu is het anders, maar bij véél situaties, komt bij hem de associatie naar de oppervlakte, die wij als mensen zouden benoemen als: (d'jà vue...) daar de reactie op, ik wil weg!

Ik heb het voorrecht om steeds bij hem te zijn en hem te observeren. De binding wordt ook versterkt door de tijd dat je samen doorbrengt.

Na een week ken ik hem toch al iets beter en kan me dan ook meer aanpassen aan zijn noden.

Hij loopt netjes aan de lijn, wil af en toe gewoon eens rondkijken, snuffelt nu op volle toeren, heel nieuwsgierig en luistert als ik wil verder gaan. Eerste dagen gingen we vroeg wandelen, maar dat is niets voor hem, hij slaapt graag langer.

22 september 2020

Vandaag eerste keer naar speelweide. Samen met een vriendin en mooi teefje voor Amo...

Dat was al meteen: geen liefde op t eerste gezicht 😞 Amo heeft even rondgerend, was vlug moe en liep dan wat achter mij te zeuren. (Ben moe, gaan we naar huis, ik wil gaan slapen...) Tenminste dat verstond ik eruit. Bij het napraten, kwam hij bij ons op de bank liggen. Even later dan maar naar huis, ik deed leiband aan en meneer bleef liggen. Ok, ken ik al van thuis. Leiband af, en ik ging naar de uitgang. Amo achter mij aan, flinke jongen... Ik wil hem terug de leiband aandoen en hij loopt weg en gaat terug op de bank liggen. Dat zijn dan de streken dat hij heeft.

Ik blijf gewoon aan de uitgang staan en even later staat hij achter mij te wachten. Flinke boy...; maar ik heb gewonnen, hahaha. Leuk, als je elkaar wat begint te kennen.

30 september 2020

Samen op de dool...

Stressie dag voor Amo,...

De hulp die ik had deze ochtend, waardoor hij niet uit zijn veilig bedje wou.

Dan belde de postbode, met een pakket voor Amo...

Ik zat reeds klaar om te gaan wandelen, dus rustig afwachten tot Amo tevoorschijn kwam, met wat aanmoediging kwam hij dan met kleine pasjes naar me toe. Beloning en dan gaan wandelen.

Nadien terug naar huis (dacht ik). Wij wonen in doodlopend straatje, op de hoek waren 2 mannen op t